

Ismael

Ismael

Înainte de a studia istoria remarcabilă a vieții lui Iacov, să ne oprim puțin asupra lui Ismael. Viața acestuia este iluminată de una din acele raze al harului divin care nu rețin atenția cititorului superficial al Scripturii. Noi cunoaștem puține lucruri despre Ismael. El ar fi putut avea 15-16 ani în momentul când și-a bătut joc de fratele lui mai mic Isaac, gest care a avut ca rezultat izgonirea lui și a mamei sale din casa părintească, ambii devenind astfel oameni fără adăpost și mistuiți de sete. Cunoaștem, de asemenea, istoria disperării Agarei când aceasta și-a aruncat copilul sub un tufiș și s-a depărtat de el la o oarecare distanță, zicând: „Să nu văd moartea copilului!” A șezut dar în fața lui la o parte, a ridicat glasul și a început să plângă." (Geneza 21.16). Dar băiatul? veți întreba. Și el a ridicat glasul, dar nu pentru a plânge, ci pentru a se ruga. El fusese destinat să devină un „măgar sălbatic" (Geneza 16.12), poate că era deja, însă el nu trăise până atunci în preajma bătrânului său tată fără a fi învățat care este valoarea rugăciunii. Într-adevăr, însuși numele lui înseamnă: „Dumnezeu a ascultat." Probabil că el fusese gelos pe băiețușul care devenise, în locul lui, moștenitorul tuturor lucrurilor, atitudine adânc înfiptă în natura ome-nească. Însă cu cât mai mișcător este să vedem târziu pe Ismael alături de Isaac la înmormântarea tatălui lui (25.9). Iată că Dumnezeu Și-a făcut lucrarea în această inimă.

Ismael și mama sa au suferit mult de pe urma expulzării lor din casa în care și-au petrecut tinerețea. Ei aveau motive serioase și pentru a regreta greșelile trecutului. De aceea ne bucurăm să aflăm că Ismael a pus fiicei sale numele Mahalat (Geneza 28.9) care înseamnă „iertată!" Evident că fetița aceasta a fost crescută în împrejurări total diferite de acelea ale tatălui ei, dar de fiecare dată când el o privea, putea repeta cu recunoștință că totul îi fusese iertat. Vechiul Testament conține dragălașe nume de copii, dar eu nu cunosc un altul care să-1 întrecă în frumusețe pe acela de Mahalat.

Oare să fi regretat Ismael faptul de a nu-și fi putut crește copiii cum fusese crescut el însuși? Iată că, prin marea îndurare a lui Dumnezeu (Geneza 28.9), Mahalat intră ca mireasă exact în casa pe care tatăl ei a trebuit s-o părăsească din cauza păcatului lui. Cine poate vorbi de valoarea acestui cuvânt: „iertată", dacă nu cel ce-i cunoaște dulceața după un șir de experiențe amare, dulceață cu atât mai mare când iertarea este urmată de o totală restaurare spirituală. O, de ar putea Ismael și Mahalat să vă încurajeze și pe voi cum a făcut-o pentru mine! Esau și Mahalat au avut un fiu pe care l-au numit Reuel, ceea ce înseamnă „prietenul lui Dumnezeu", titlul pe care Dumnezeu l-a dat lui Avraam, străbunicul copilului (Iacov 2.23; Isaia 41.8; 2 Cronici 20.7).

Iertarea care l-a făcut pe Ismael s-o numească pe fiica sa „iertată" a fost supranumită „iertarea restaurației" pentru că marele Păstor i-a restaurat sufletul. Iertarea pe care i-a acordat-o fiicei sale casa pe care tatăl ei a pierdut-o prin păcat a fost supranumită „iertarea guvernamentală", pentru că Dumnezeu a remis copilului pedeapsa pe care Is-mael a suferit-o pentru păcatul lui. În sfârșit, a treia iertare este iertarea pe care o cunoaște credin-ciosul: „iertarea veșnică" a lui Dumnezeu. În com-portamentul lui Dumnezeu față de poporul Lui, harul sau iertarea trebuie să fie considerate sub aceste trei aspecte. Ismael, ca fiu al lui Avraam, a primit iertarea veșnică, tot așa de bine ca iertarea restaurării și iertarea guvernamentală. Însă, deși Ismael a primit toate aceste daruri ale harului divin, să nu uităm că el a fost bunicul lui Amalec despre care s-a spus: „Domnul va purta război împotriva lui Amalec din generație în generație." (Exodul 17.16) Noi nu ne putem permite să păcătuim contra lui Dumnezeu și a poporului Lui fără a suporta niște consecințe amare.